

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**5.Bf.325/2012/19. szám**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. év augusztus hó 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

**v é g z é s t:**

A testi sértés büntette miatt vádlott ellen folyamatban lévő büntető ügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2012. év június hó 22. napján kihirdetett **2.B.138/2011/42.** számú ítéletét **helybenhagyja.**

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban eltöltött időt.

**I N D O K O L Á S**

Az elsőfokú bíróság ítéletében a vádlottat testi sértés büntette [1978. évi IV. tv. 170. § (6) bekezdés II. fordulata] miatt, mint visszaesőt 5 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, valamint megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. A Pásztói Városi Bíróság B.6/2007. számú ügyében alkalmazott feltételes szabadságot megszüntette. Rendelkezett továbbá az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelként lefoglalt tárgyakról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlott felmentésért és enyhítésért, védője pedig elsődlegesen felmentés érdekében, másodlagosan megalapozatlanság és téves minősítés miatt, illetve a kiszabott büntetés enyhítéséért jelentettek be fellebbezést.

A **Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.642/2012/3.** számú átiratában a bejelentett védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság perrendszerű eljárásában ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bűnügyben a releváns bizonyítékokat beszerezte, megvizsgálta, egyenként és együttesen értékelve állapította meg a tényállást, mely mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól. Az eljáró bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett.

Az irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmény minősítése is törvényes.

A büntetés kiszabása keretében a vádlott javára és terhére jelentkező körülményeket a bíróság megvizsgálta, a törvénnyel több alkalommal összetűzésbe

került vádlottat alappal sújtotta végrehajtandó szabadságvesztés büntetéssel. Ennek végrehajtási fokozata törvényes, annak mértéke tettarányos és megfelel a vádlott társadalomra veszélyessége jelentősebb fokának. A kiszabott büntetés az 1978. évi IV. tv. 37. §-ában megfogalmazott büntetési célok elérésére alkalmas, annak enyhítése nem indokolt.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A **védő a fellebbezés írásbeli indokolásában** részletesen kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet tényállását miért tartja megalapozatlannak.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a bíróság nem fordított kellő figyelmet arra, hogy A sértett a tanúk hol találták meg, illetve azt sem tisztázta, hogy a sértett a vádlott távozását követően hogyan került az előtérbe. Álláspontja szerint, bár a szakértők kifejezetten azt a nyilatkozatot tették, hogy a sértett agyzúzódást szenvedett, ez nem került megnyugtatóan tisztázásra. A bírósági szakban szerzett igazságügyi orvos-szakértői vélemény aggályos, a szakértők ugyanis nem tértek ki arra, hogy a sértett koponyacsontján törés miatt nem keletkezett; a vádlotton miért nem volt a közepes-nagy erejű ütésnek külsérelmi nyoma; illetve, hogy a sértett fejsérülése keletkezhetett-e ütdés következtében, ajtó nyitásából adódóan vagy más okból, például agyvérzés miatt.

Bizonyítási indítványa az ügyben a helyszíni szemle során készített fényképfelvételek beszerzésére, a lefoglalt, vérrel szennyezett ruhaneműk szakértői vizsgálatára és új orvos-szakértői vélemény beszerzésére irányult.

A nyilvános ülésen a **védő** az írásbeli beadványban foglaltakon túl, a mentőorvos és a kórházi kezelőorvos tanúként történő kihallgatását terjesztette elő bizonyítási indítványként.

Elsődlegesen az ítélet ki nem küszöbölhető megalapozatlansága miatt annak hatályon kívül helyezését indítványozta arra hivatkozással, hogy a halálhoz vezető folyamat megismerése nem nélkülözhető, a rendelkezésre álló személyi bizonyíték (a vádlotti előadás, illetőleg a takarítónő nyilatkozata) alapján a vádlott bűnösségére következtetést nem lehet levonni.

A megismételt eljárásban elkerülhetetlen a helyszín és a szoba berendezésének vizsgálata annak felderítése érdekében, hogy bekövetkezhetett-e a sérülés indirekt erőbehatásra.

Az agyállomány-sérülés keletkezésekor a sértett orrának rögtön véreznie kellett volna, ennek ténye, illetőleg a szobában talált vér eredete sem tisztázott. Orrvérzés keletkezhetett direkt ütestől is, nemcsak agyzúzódástól, ezért a vérnyomok elhelyezkedését is fel kellett volna tární az eljárás során.

A sértett azonnal kórházba került, kezelése során az agyűri vérzés nyom nélkül felszívódott, a tünetek azonban nem szűntek meg. Ez arra utal, hogy nem a bántalmazás volt a halál kiváltó oka és az agyvérzés lehetőségét nem lehet kizárni. Az agyűri vérzés keletkezéséhez legalább közepes vagy nagy erővel kellett volna megűtni a sértettet, a dulakodás közben azonban erre nem volt lehetőség és a vádlott kezén sincs erre utaló sérülés.

A rendelkezésre álló adatok zárt logikai láncolatot nem alkotnak, ezért a vádlott bűnössége kétséget kizáró módon bizonyítást nem nyert, oksági összefüggés hiányában a halálos eredményért felelőssége nem állapítható meg. Mindezekre tekintettel az ítélet megváltoztatására és a vádlott felmentésére tett indítványt.

A bűnösségre vont következtetés esetén a vádlott cselekménye az 1978. évi IV. tv. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés bűntetteként minősül, mely indokolja a kiszabott börtönbüntetés enyhítését.

**A vádlott** felszólalásában - megismételve az elsőfokú eljárásban előadott védekezését - arra hivatkozott, hogy a sértett halálának kiváltó oka nem az ő ütése volt.

A fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek eredményeként azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva, kellő alapossággal és körültekintéssel folytatta le.

Helyesen járt el, amikor a Be. 77. § (1) bekezdés alapján vizsgálta a bizonyítási eszközök beszerzésének törvényességét. Az ítéltábla osztotta a törvényszék álláspontját, miszerint a nyomozás során, a Be. 101. § (2) bekezdésében foglalt szabály megsértésével készített igazságügyi orvos-szakértői véleményt a Be. 78. § (4) bekezdés alapján kirekesztette. Az eljárási törvény a halál oka és körülményei vizsgálatánál két szakértő kötelező alkalmazását írja elő, mely - az ügyészség 7. sorszám alatti beadványában foglaltakkal ellentétesen - nem kizárólag az igazságügyi boncolás esetére korlátozható. A nyomozati iratok 757-759. oldalán található kirendelő végzés szerint a szakértőnek - többek között - arra a kérdésre is választ kellett adnia, hogy mi a halál oka, az mikor következett be és az elszenvedett sérülésekkel milyen oki összefüggésben áll, illetve hogy volt-e a sértettnek olyan természetes eredetű megbetegedése, amely a halál beálltában szerepet játszott avagy a bekövetkezett halálesethez gyorsító tényezőként hozzájárult, ez pedig egyértelműen a halál okának és körülményének megállapítását jelenti.

Az ítéltábla alaptalannak találta - a tényállás felderítetlensége okából fennálló, ki nem küszöbölhető megalapozatlanság miatt - a Be. 376. § (1) bekezdés alapján történő hatályon kívül helyezésre irányuló indítványt.

Az elsőfokú bíróság a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékokat beszerezte.

E körben utal arra az ítéletábra, hogy - a helyszíni szemle során készített fényképfelvételek beszerzésére; a lefoglalt, vérrel szennyezett ruhaneműk szakértői vizsgálatára; új orvos-szakértői vélemény beszerzésére; valamint a mentőorvos és a kórházi kezelőorvos tanúkénti kihallgatására irányuló - bizonyítási indítványok részben ezért sem foghattak helyt.

A Be. 353. § (1) bekezdés értelmében a másodfokú bírósági eljárásban bizonyításnak csak akkor van helye, ha az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel, vagy az hiányos, továbbá, ha a bizonyítás az elsőfokú bírósági eljárásban megvalósult szabálysértés orvoslását eredményezi.

A helyszíni szemle során készített 108 darab fényképfelvétel az iratok részét képezi, a nyomozati irat mellékleteként kezelt CD lemez tartalmazza a képeket. Ezekkel kapcsolatban szükséges azonban megjegyezni, hogy a felvételek nem a szobának a bűncselekmény utáni közvetlen állapotát rögzítik. A helyszíni szemlére órákkal később, másnap délelőtt került sor, miután a sértett orvosi ellátása megtörtént; másrészt a vádlott is utalt arra vallomásában, hogy a helyszínt megváltoztatta, például a vérrel szennyezett ruhadarabokat máshova helyezte.

A vércseppek elhelyezkedését a szemle jegyzőkönyv rögzíti (a szoba közepén a két ágy között), de nem tesz említést arról, hogy az előtérben, ahol a sértettre a tanúk rátaláltak, felfedeztek-e vérnyomokat, és ha igen, hol, így értelemszerűen innen mintavételre sem került sor.

Egyébként önmagában a vércseppek elhelyezkedésének, illetve a két ágy között talált vércseppekből vett mintáknak és a vérrel szennyezett ruhaneműknek a szakértői vizsgálata az ügy eldöntése szempontjából releváns eredményt nem hozhat. Ugyanis a rendelkezésre álló adatok alapján nem lehet megállapítani, hogy a vádlott a sértettet a szobában hol hagyta és a tanúk pontosan hol találtak rá. Csupán a terhelt és a tanúk elmondásából lehet erre következtetni, de a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ez nem rekonstruálható, hiszen adat merült fel arra, hogy az orvosi ellátás során is elmozdították a sértettet. Így nem lehet bizonyossággal megmondani, hogy a vér mikor került a padlóra és a ruhaneműkre, illetve pontosan hol volt ilyen szennyeződés.

A bírósági szakban beszerzett igazságügyi orvos-szakértői vélemény szakmai megalapozottságával szemben kétség nem merült fel, ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor azt a tényállás megállapításánál figyelembe vette. A szakvélemény 9. oldalán az orvosi adatok felsorolásánál a szakértők ismertették a radiológus és az ideggyógyász által megállapított kórismét. Annak megítélésénél, hogy agyvérzést, vagy agyzúzódást szenvedett el a sértett, az igazságügyi boncolási jegyzőkönyv, valamint szakértő1 és szakértő2 szakértők következtetése az irányadó, melyek egyértelműen agyi contusiot, diffúz agykárosodást vélelmeztek, mely direkt erőbehatás (kézzel történt ütés vagy lábban történt rúgás) következtében alakult ki.

A szakértők kitértek arra a vádlotti felvetésre is, hogy a sértett fejsérülése keletkezhetett-e más módon. Az elsőfokú bíróság előtt is fenntartották azt az álláspontjukat, hogy a sértett nem agyvérzést szenvedett el és az orvosi iratokban magas vérnyomás betegséget alátámasztó adat nem volt; valamint szakértői szempontból a sérülés ütődés következtében vagy ajtó nyitásából adódóan történő keletkezése kizárható.

A mentőorvos tanúként meghallgatása, illetve a körben történő nyilatkoztatása, hogy a sértett altatására miért került sor, szintén szükségtelen. Az altatás ténye a nyomozati iratok 103. oldalán igazságügyi toxikológiai szakértői vélemény alapján megállapítható és a szakértő1 és a szakértő2 szakértők az elsőfokú eljárásban tartott tárgyaláson történt meghallgatásuk alkalmával előadták, hogy a mélyaltatás az agyzúzóadás terápiája (42. számú jegyzőkönyv 21-22. oldal).

A kórházi kezelőorvos tanúkénti kihallgatása is csak az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezné. A szakértő1 és a szakértő2 szakértők írásban előterjesztett véleményük 26. oldalán határozottan akként foglaltak állást, hogy a sértett kórházi kezelése a kor tudásának megfelelően, cél-, ok- és szakszerűen történt, szakmai szabályszegés vagy mulasztás nem igazolható.

A vádlott sérüléseivel kapcsolatosan szükséges megemlíteni, hogy a járóbeteg vizsgálati lap az eseményeket követő 6 nap utáni sérüléseket rögzíti, nem pedig közvetlenül a dulakodást követően került sor a vádlott ellátására. Másrészt a jobb kéz ujjának sérülése keletkezhetett akként, hogy a vádlott a „vele szemben elhelyezkedő sértettbe belenyúlt”, mely megfelel a nyomozás során előadott dulakodásnak (szakértő1 és szakértő2 szakértők nyilatkozata elsőfokú iratok 42. számú jegyzőkönyv 17. oldal).

A tényállás - a fentebb részletesen kifejtettekre tekintettel - nem felderítetlen és az elsőfokú eljárásban olyan szabálysértés sem történt, melynek orvoslása bizonyítás felvételével vagy megisméltésével szükséges. A tényállás hiányossága ugyan megállapítható, de e részbeni megalapozatlanság az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető. A védő és a vádlott bizonyítási indítványát az előbbi indokok alapján a másodfokú bíróság elutasította.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása nem indokolt, az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nincs.

Ennek során az ítélet tábla azt állapította meg, hogy az ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulata alapján azonban részben megalapozatlan, mert a vádlott korábbi büntetéseinek adatai és a tényállás hiányos. Ezt a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt helyesbítéssel orvosolta.

A vádlottat a cselekmény elkövetése után a Pásztói Városi Bíróság a 2011. november 30. napján kelt és 2011. december 22. napján jogerőre emelkedett Bk.232/2011/3. számú ítéletével 2011. május 12. napján elkövetett garázdaság vétsége miatt 125.000.- forint pénzbüntetésre ítélte (elsőfokú iratok 37. szám alatti határozat kiadmány).

A sértett 1955. január 13. napján született (nyomozati iratok 776. oldal), vékony testalkatú személy (nyomozati iratok 743. oldal), a cselekmény elkövetésekor 55 éves volt.

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az ítélet indokolása a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pont alapján részletesen és iratszerűen tartalmazza a bizonyítékok számbavételét. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében értékelte is. Meggyőző érveléssel, kimerítő alapossggal számot adott arról, hogy a tényállást mely bizonyítékok alapján állapította meg. A tényállás a bizonyítékok perrendi szabályoknak megfelelő, logikus és ésszerű mérlegelésén alapul.

A bizonyítékokból a tényálláshoz vezető következtetések során az elsőfokú bíróság logikai hibát nem vétett, a tényállásban leírt tények összhangban állnak a hitelesnek elfogadott bizonyítékokkal.

Az elsőfokú bíróság részletesen kimunkálva mutatott rá, hogy a vádlott az eljárás különböző szakaszaiban mely lényeges tények tekintetében, milyen eltérő tartalmú nyilatkozatot tett. Az összes bizonyítékot mérlegelve és egymással is összevetve helyes következtetéssel jutott arra a megállapításra, hogy a vádlott nyomozati vallomását fogadta el és a bírósági szakban előadott védekezését - miszerint a sértett sérülése tőle független okból, eleséstől, ajtónyitástól, a sértett betegsége miatt kialakult agyvérzéstől vagy orvosi műhiba következtében jött létre - elvetette, mivel a rendelkezésre álló bizonyítékok kizárták a másként történés lehetőségét. Az orvos-szakértő szerint a sértett halála a bántalmazás miatt és nem más okból következett be; a vádlott magatartásán kívüli más ok meglétére való hivatkozásnak pedig nincs semmilyen ténybeli alapja. Erre tekintettel kizárt a vádlotti bántalmazáson kívüli ok, mely a halálos eredmény bekövetkezéséhez vezetett volna.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jogi rendelkezéseknek.

A másodfokú bíróság a 2012. évi C. törvény 2013. július 1. napján történt hatálybalépésére tekintettel vizsgálta, hogy a vádlottra nézve az elkövetéskor vagy

az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvényt alkalmazása eredményez kedvezőbb elbírálást. Mivel a cselekmény az elbíráláskor hatályban lévő törvény szerint sem a minősítés, sem a büntetéskiszabás szempontjából nem bírálendő el enyhébben, az elkövetéskor hatályban lévő 1978. évi IV. törvényt alkalmazta.

A jogi indokolás körében az elsőfokú bíróság helyes érveléssel mutatott rá, hogy a vádlott testi sérülés okozására irányuló szándékos magatartása - miszerint közepes, illetve azt meghaladó erővel többször megütötte a sértettet a fején és közepes erővel a felső testén - indította el azt az okfolyamatot, melynek következtében a sértett agyzúzódást szenvedett, tartósan eszméletlen állapotba került, majd tüdőgyulladást kapott, valamint légzési és keringési elégtelenség alakult ki nála. A magatartásával okozati összefüggésben keletkezett halálos eredmény tekintetében az 1978. évi IV. tv. 14. § II. fordulata szerinti hanyag gondatlanság (negligencia) terheli, ugyanis magatartása lehetséges következményeit azért nem látta előre, mert a tőle elvárható körültekintést elmulasztotta.

Az 1978. évi IV. tv. 83. § (1) bekezdés értelmében a büntetést - céljának (37. §) szem előtt tartásával - a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességéhez, a bűnösség fokához, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket helyesen ismerte fel és megfelelő súllyal értékelte. Megfelel a Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/2. pontjában foglalt iránymutatásnak annak enyhítő körülményként történő értékelése, hogy a halálos eredmény bekövetkezésében a cselekmény mellett együttható más okok is - nevezetesen a sértett betegségei - szerepet játszottak.

A vádlott személyében rejlő alanyi társadalomra veszélyesség kimagasló. Ennek vizsgálatánál el nem mellőzhető jelentőséggel bír, hogy több alkalommal állt bíróság előtt, cselekményét visszaesőként, feltételes szabadságra bocsátás próbaideje alatt valósította meg és a cselekmény elkövetése után, 2011. május 12. napján elkövetett újabb erőszakos bűncselekmény miatt is elítélték.

A halált okozó testi sértés büntette kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, mely tételkerettel a törvényalkotó ezt a magatartást a nagyobb tárgyi súlyú élet elleni bűncselekmények között helyezte el és ezt körülményt a büntetés mértékének meghatározásakor is figyelembe kell venni.

A kiszabott 5 év tartamú szabadságvesztés büntetés mértéke törvényes, alkalmas és elégséges ahhoz, hogy a vádlottal szemben az 1978. évi IV. tv. 37. §-ában megfogalmazott büntetési célt elérje és érvényre juttassa. A szabadságvesztés büntetés tartama megfelel a fenti törvényi rendelkezéseknek, a büntetéskiszabási elveknek és követelményeknek. Annak olyan mértékű enyhítésére, mely az ítélet

megváltoztatását indokolta volna, a másodfokú bíróság lehetőséget nem látott (Be. 371. § (2) bekezdés és Bkv. 16. számú kollégiumi vélemény).

Fenti indokokra figyelemmel az ítélőtábla - a Be. 361. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 371. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása az 1978. évi IV. tv. 99. § (1) és (2) bekezdésen alapul.

A Fővárosi Ítélőtábla végzése elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

**Budapest, 2013. augusztus 27. napján**

|                              |                                       |                            |             |
|------------------------------|---------------------------------------|----------------------------|-------------|
| <b>Dr. Hrabovszki Zoltán</b> | <b>s.k.Dr. Sárecz Szabina Martina</b> | <b>s.k. Dr. Sebe Mária</b> | <b>s.k.</b> |
| <b>a tanács elnöke</b>       | <b>előadó bíró</b>                    | <b>bíró</b>                |             |

A Fővárosi Törvényszék 2012. június 22. napján kihirdetett 2.B.138/2011/42. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.325/2012/19. számú végzésével **2013. év augusztus hó 27. napján jogerős és végrehajtható.**

**Budapest, 2013. augusztus 27. napján**

**. Hrabovszki Zoltán s.k.**  
**a tanács elnöke**

A kiadmány hitelül:

dr. Badits Edit  
bírósági ügyintéző